

ЧУДНАТА ГРАДИНА

Звънъ отъ хиляди звънчета
се разнесе срѣдъ нощта,
разноцвѣтенъ пламъ засвѣти
задъ градинската врата.

Въ тоя мигъ къмъ мене бавно
приближи се дивенъ князь.
„Влѣзъ! — ми рече незабавно —
и бжди като у васъ!“

Тръгнахъ, продължихъ нагоре
срѣдъ цвѣтя и дървеса,
обкръженъ отъ странни хора
и незнайни чудеса.

Две-три палави джуджета
наизкачаха завчасъ,
а отъ низкитѣ дървета
чу се папагалски гласъ.

Нѣкакъвъ голѣмъ мжжага,
отъ тополя по-високъ,
се къмъ хроста запротяга
и измъкна едъръ смокъ.

Свирна смокътъ и побѣгна,
князътъ се превърна въ слонъ

и съ хобота си присегна
къмъ единъ провисналъ клонъ.

И на слона отъ устата
огненъ пламъ избликна въ мигъ,
пламна, запръщъ гората,
проеча маймунски викъ.

А единъ палячо съ крѣскъ
зърна отдалечъ това
и въ алеята съсъ пѣскъ
се праметна презъ глава.

Щомъ отново се изправи,
и съ вѣтрило си повѣ,
две-три крачки той направи
и се рездѣли на две.

Само азъ единъ останахъ
непокѣтнатъ, невредимъ,
и намислихъ рано-рано
да изчезна като димъ.

Но се сепнахъ: ни градина,
нито отъ звънчета звънъ —
тая цѣлата картина
бѣше само чуденъ сънъ...

Георги Караивановъ

